

EEN HELDENSTRIJD

of

DE KAPITEIN DER BOSCHGEUZEN

EERSTE DEEL

ZESDE HOOFDSTUK

De Wraak van een Vader

— Woont ge niet meer te Nukerke? vroeg Blommaert aan Deschepper, terwijl het gezelschap door een dicht bosch trok.

— Neen, gisteren verhuisde ik... Wat zou ik te Nukerke blijven doen? We zwoegden hard op een klein lapje grond, dat mijn vrouw bij ons huwelijk van haar ouders ontvangen had, maar we wonnen er ons dagelijksch brood en we leefden gelukkig. Mijn Machteld was des doods schuldig, omdat ze zich over haar zoon ontfermde, en ons akkertje werd verbeurd verklaard, want 't was immers haar eigendom. Ik ben

nu een bedelaar, en woon in een hut, die verlaten in 't woud stond nabij den Wolvenberg... Ziet, burgers, volgt dit pad, ge zult de woning van Frans Dekkers bereiken; Frans is die man, die u de kloekste geuzen kan aanwijzen. Komt dan met hem ten mijnent, Frans weet waar ik woon en we zullen samen de bondgenooten bezoeken.

— De toekomstige bondgenooten, verbeterde Wybo.

— Noemt hen in volle gerustheid bondgenooten, burgers, want vele bannelingen wachten slechts op een sein om hun overkropt, verbitterd gemoed door daden te ontlasten. Tot straks dus, burgers... mijdt u wat, daar hangt een lijk aan dien eik...

— Een lijk! herhaalde Blommaert.

— Ik hoor aan uw uitroep, dat ge nog niet gewoon zijt in onze bosschen te wandelen. De aanblik van een gehangene verschrikt ons niet meer...

— En wie werd hier vermoord? vroeg Blommaert op een toon van hevige verontwaardiging.

— Een herbergierszoon, die weigerde Titelmans de schuilplaats van een geus te wijzen. Maar houdt u niet op, burgers, de tijd dringt... tot straks!

— Tot straks! herhaalden Blommaert en Wybo.

Deschepper en zijn dochter stapten snel voort.

— Er blinkt licht uit onze hut... zou Margaretha nog niet slapen? zei Veerle plotseling.

Haar vader hief verrast 't gebogen hoofd op — want de droefheid had weer de overhand op zijn wraakzucht — en sprak onrustig:

— Kom snel voort, Veerle... Dat licht ontstelt me... Mij dunkt ik hoor gezang!...

— Ja, vader, er is volk in huis!

Deschepper liep zoo vlug, dat zijn dochter hem niet kon bijhouden; en wild wierp hij de deur van zijn armzalige woning open.

Als verstomd bleef hij een wijle op den drempel staan. Het vertrek was vol ruwe soldaten; een hunner hield een meisje op zijn knie en liefkoosde haar, terwijl de arme maagd vruchteloos poogde zich uit zijn omhelzing te bevrijden.

— Och, duivinneke, schreeuw toch zoo niet... bij de bestorming van steden heb ik zooveel vrouwen en dochters

hooren huilen, dat uw geklaag geen indruk op mij meer maken kan. En waarom zoudt ge klagen?

Ben ik geen hupsche jonkman, die een schoon kind zoenen mag! Nooit was ik om minnaressen verlegen, iedere deerne wilde Hugo wel tot vriend en gij krabt mij als een spelend katje!

— Vader, vader, gilde het meisje, dat nu Deschepper bemerkte.

De soldaten zagen naar de deur.

— Welzoo, zei de aanvoerder, want de minzieke kerel scheen de overste dezer krijgslieden te zijn, welzoo, is dat uw vader! Hoe kan zoo'n ongelikte beer zulk een engel tot dochter hebben... ik geloof er niets van dat hij uw vader is, al wil hij dat aan u en ons wijsmaken!

— 'k Zal 't u dan toonen, dat ik haar vader ben! riep Deschepper, die eindelijk zijn spraak teruggekregen had. Laat mijn kind los, ellendeling, en verlaat mijn huis!

— Uw kind loslaten... ge vraagt veel, boerenkinkel... en uw huis verlaten... uw varkenskot, meent ge... wel uw uitnoodiging is zoo ongestavrij, dat ik er mij niet wensch aan te storen. Wij zagen het weerlicht en vreesden een onweersbui; daarom besloten we hier wat te wachten, maar mijn patroon schonk mij dit duivinneke tot tijdverdrijf en uit dankbaarheid zal ik hem een kaars wijden, zoo dik als uw kop, den eersten keer, dat ik een kerk binnentreed, wat echter, vrees ik, niet zoo spoedig zal gebeuren. Maar uitgesteld is niet verloren.

De onbeschaamde taal van den soldaat bracht Deschepper's woede tot het uiterste en de krijgsman zou het zwaar te verantwoorden gekregen hebben, hadden zijn vijf gezellen den beleedigden vader niet overmeesterd.

— Bindt hem, dan mag hij toezien, hoe ik zijn dochter behandel, spotte de overste... Maar, alle Heiligen worden geloofd en geprezen, de gebraden ganzen vliegen ons hier in den mond... Ziet eens naar de deur, makkers, maar nijpt uw oog half toe, want zooveel luister en glans kon u met plotselinge blindheid slaan.

Veerle was de hut binnengetreden, en evenals 't met haar vader gegaan was, ging het ook met deze maagd; ze stond een oogenblik versteld.

— Vlucht! riep Deschepper.

Maar een der soldaten sprong naar het meisje toe en rukte haar zoo geweldig mee, dat haar kleed aan den hals en de schouders scheurde.

— We zullen een vroolijken nacht beleven! riep opgewonden de overste. We willen feest vieren... en deze boer zal ons op wijn onthalen, zooals het een gastheer past. Hij mag dan meedrinken, als hij tenminste wat vroolijker kijkt, want bij lustige gezellen als wij, wordt geen begrafenistronie geduld.

Veerle worstelde uit alle macht tegen haar belager, en een krijgsman moest zijn makker ter hulpe komen, om de maagd in bedwang te houden, terwijl de drie overigen den ongelukkigen vader onder de knie hielden.

Beide meisjes gilden hun angst uit, want ze wisten welk een vreeselijk lot hun hier te wachten stond.

— Wat stilte! riep de overste. Ge gaat te keer als wijven eener geplunderde stad en we willen nog wel feest vieren met u!

— Dood ons liever! riep Veerle.

— U dooden, dan verdiende ik zelf gehangen te worden. Twintig jaren waren noodig om u tot zulk een schoone bloeme te ontwikkelen en ik zou brutaal en wreed den stengel afknakken! Ge hoort, dat Hugo nog dichterlijk en hoffelijk spreken kan, maar hij heeft veel met dames verkeerd. Kom, kom, toont u wat gedweeër, we willen immers feest vieren! Zeg, boer, onder dit zwijnenhok is zeker wel geen wijnkelder, maar daar boeren drinken als Zwitsers, zal er in den omtrek toch wel een herberg zijn, denk ik.

— Ja, antwoordde Deschepper.

— Ah, ge wordt handelbaar, maar denk niet, dat ge ons verschalken kunt, sluwe vos! Wij moeten een zekeren Herman Deschepper opzoeken, een half zotten ketterschen prediker, die eigenlijk geen houtmijt waard is, en ge begrijpt dus, dat wij op 't oogenblik machtige lieden zijn, want Titelmans laat zijn trouwe helpers veel toe. Ik vertel u dit, om u zonder omwegen aan 't verstand te brengen, dat we u morgen door een hennepvenster den opgang der zon kunnen toonen, zonder dat ons iemand rekenschap vragen zal van 't eindje koord, dat we u rond den hals knoopten.

Gehoorzaam dus. Om te beginnen haalt ge in die taveerne een stoop wijn, maar verricht geen zotte streken. Ik weet, dat er geen geuzen in de onmiddellijke nabijheid zijn, en als ge dus te lang weg blijft, begrijp ik, dat ge helpers zoekt. Dan vindt ge uw hut in brand... en uw poezelige dochters zijn met ons mee.

— Wees gerust, ik zal onmiddellijk terugkeeren, beloofde Deschepper. 't Is nu eenmaal het lot der buitenlieden in dezen beroerden tijd op allerlei wijzen verdrukt te worden, zoodat ik er mij in schik. Ik vraag slechts, dat ge ons leven spaart.

— Dat is wijs gesproken, brave man, en uw leven zult ge behouden, als ge handelt, gelijk ge spreekt. Vlug nu... want mijn lippen zijn droog en hun kussen dus te ruw voor dit fluweelen snuitje! O! wat zit er toch pit in uw dochter. Ze spartelt als een ketter, die door den beul van de leer gestooten wordt.

Deschepper vertrok, terwijl een der soldaten veiligheids-halve aan de deur de wacht hield. Maar de boer keerde spoedig terug en zette een volle kan wijn op de ruwe tafel.

— Bekers heb ik niet, ik ben arm! zei Deschepper, die buitengewoon kalm scheen, ofschoon hij zijn beide kinderen in de armen van ruwe krijgslieden zag.

— Fijn is de bediening niet, hernam de overste, maar krijgslieden moeten zich kunnen behelpen. Nu begint eerst de rechte vroolijkheid... allerliefst maagdeke... wat zijt ge vermoeid van uw dwaas worstelen... lig maar rustig tegen mij, hier zijt ge zoo veilig als een zuigeling bij zijn moeder... Op uw gezondheid, liefste. En de schelm dronk een langen teug...

— Nu gij, bekoorlijke vorstin van mijn hart...

— Ik drink niet! riep het wanhopige meisje, en ze weerde met afschuw de kan af.

— Wij hebben ook dorst! tierden de andere krijgslieden.

— Foei, wat zijt ge onbeleefd tegenover deze dames, laten eerst hun rozige lippen deze kan aanraken en zet gij er dan uw dikke vleeschlappen op!

Maar noch Veerle, noch haar zuster wilden van den wijn proeven, en toen de dorstige soldaten schier om den drank twistten, vluchtten beiden angstig in een hoek.

Deschepper stond daar onnatuurlijk bedaard, en geen trek van zijn gelaat verried wat er in zijn binnenste omging, geen glans van 't oog getuigde van wraakzucht, die toch wel zijn harte verteren moest. Dacht hij dan ook niet aan zijn andere kinderen, die hij hier miste?...

Was hij, die nauwelijks een uur geleden zulk een vreeselijken eed zwoer, plotseling ongevoelig geworden?

Maar eensklaps lachte Deschepper... en als bij tooverslag veranderde de uitdrukking van zijn gelaat. De blik vlamde, de wangen werden rood als vuur. De neusvleugels trilden, en over de lippen rolde al maar door een lach, een vreeselijke schaterlach...

De overste was van zijn bank gerold. Zijn oogen werden vertrokken, zijn lichaam schokte geweldig op en neer... En de ruwe krijgsman spotte niet meer; doodelijke angst teekende zich af op zijn wezen. Hij drukte de handen op den buik, maar geen klacht, geen kreet ontsnapte zijn wijd geopenden mond, in welks hoeken bloedig schuim borrelde...

Een tweede soldaat viel neer, een derde ook, de vierde en de vijfde volgden, terwijl de laatste, de wijnkan op den vloer slingerend, akelig gilte:

— Die vervloekte drank is vergiftigd!

— Ja, vergiftigd! juichte Deschepper. En gij schelmen, beulen, ketterjagers, onteerders van maagden, ge zijt allen vergiftigd! Ha! ik zie reeds de lijkkleur op uw tronie! Zoo wreekt zich Deschepper!

Laat Titelmans komen... ha! kwam hij hier, de machtige inkwisiteur, kon hij u nu zien!...

Ik kon u allen den genadeslag geven... maar ik wil niet... langzaam zult ge sterven... heel langzaam, zonder uw pijn te kunnen uitjammeren...

Ja, zie mij aan, overste... gij smeekt met uw oogen om hulp!... Zijt ge dorstig... wilt ge nog wijn!

Nu viert ge feest!... Ha! ge moet mijn zoon Herman opsporen en ge hebt volmacht van uw helschen meester Titelmans!...

Sidderend aanschouwden de meisjes het vreeselijk tooneel. Vijf krijgslieden lagen daar stuiptrekkend neer..., de zesde soldaat was angstig gevluht.

— Waar zijn de kinderen? vroeg Deschepper op eens. Liggen ze op zolder?

— De kinderen ! riep de jongste dochter, Margaretha, ontsteld... Ach ! dat ik niet eerder aan hen dacht ! Maar alles draait om mij heen en 't is of mijn hoofd bersten zal.

— Waar zijn ze ? herhaalde de vader driftig.

— De overste joeg hen buiten, omdat ze te veel schreeuwden, antwoordde het meisje. De maagd snelde de deur uit.

Deschepper en Veerle volgden haar en beiden riepen ze de namen der arme kleinen. Deze lagen bijeen onder een boom, niet durvende roepen uit vrees voor de ruwe mannen, die hen zoo woest weggedreven hadden. 't Jongste meisje was weer in slaap gevallen en hield de mollige armpjes om den hals van haar broeder.

— Die ellendelingen ! siste Deschepper, toen hij zijn kroost zag. Die beulen, die duivels... maar waarom klaag ik ! Ze liggen immers te sterven in wreede pijnen... En tot Margaretha vervolgde hij :

— Leid hen naar Gillis, den waard... Ze mogen de soldaten zôd niet zien ; wel was het goed, om hun nu reeds wraakzucht in te prenten, maar neen, ze zijn te jong ! Kom Veerle, wij keeren naar de hut terug.

— Laat mij met de kinderen meegaan, vader ! Een der soldaten is gevlucht, hij zwerft misschien hier rond.

— Dan leid ik hen zelf heen, maar gij gaat dan met mij naar de hut. Ge hebt immers ook haat gezworen aan onze vijanden ?

Een boogscheut verder stond een kleine herberg. Deschepper klopte op de deur, die vlug geopend werd, zoodat het wel scheen of de waard bezoek verwachtte.

— 't Is gelukt ! juichte Deschepper. Gaat ge niet mee Gillis... uw vergif verricht zijn werking...

— Neen, neen, ik wil hen niet zien... en Deschepper, mijn zoon hebben ze dezen namiddag opgehangen... daarom zwoer ik wraak... maar verzwijg mijn naam ! Komt ge uw kinderen brengen... dezen nacht wil ik ze innemen...

— Eer de morgen licht kom ik hen terughalen, hernam de vader der kleinen. Kom, Veerle, wij willen de hellewichten zien bezwijken !

De boer en zijn dochter begaven zich terug naar de hut.

De overste was tot aan de deur gekropen en wentelde zich van de pijn ; toch kwam geen klacht over zijn lippen, want

hij was niet in staat één kreet te uiten ; zijn oogen smeekten om hulpe... 't Was een vreeselijk tafereel, die vijf kloeke lieden als neergebliksemd, zich kronkelend in hevige smarten, langzaam stervend een gruwelijken dood.

— God in den Hemel, wat is hier gebeurd ! klonk het eensklaps op verschrikten toon.

Drie mannen vertoonden zich in de deuropening en bleven ontsteld staan. 't Waren Blommaert, Wybo en Frans Dekkers, een lange, magere Geus, die verdacht was bij de vijanden om zijn openhartigheid.

Hij had dien kreet geslaakt en herhaalde nu zijn vraag : Wat is hier gebeurd ?

— Welkom, welkom ! riep Deschepper hevig opgewonden. Verlost u in dit gezicht !

— Maar die menschen leven nog ! zei Wybo.

— En ze lijden pijn ! sprak Blommaert.

— Ja. Ze lijden pijn, herhaalde Deschepper. Ziet, hoe ze zich kronkelen, erger dan de ketters in de vlammen en toch hebben ze slechts wijn gedronken...

— Vergiftigde wijn ! riep Dekkers... Maar Deschepper, ge zijt wreed, helsch wreed... Versla uw vijand, maar martel hem niet !

— Ha, ben ik wreed ! Die kerels kwamen hier mijn zoon zoeken... Ze joegen mijn kinderkens het bosch in... Ze wilden mijn dochters onteeren... Zij zijn dienaren van hen, die mijn vrouw vermoorden ! En ge eischt van mij, dat ik zacht blijve als een lam !

— De wreedheid uwer vijanden wettigt de uwe niet, zei Blommaert verontwaardigd. Zôd willen wij niet strijden...

— Ga dan heen, brave burger, dan moet ge met mij geen verbond sluiten ! riep Deschepper. Ga heen, ik heb geen helpers noodig, zooals ge ziet... Ik zou zeker den medicijnmeester moeten ontbieden en mijn dochter bevelen deze kinderen van Satan te verzorgen. Gaat heen, heeren, zoo ge het verkiest maar eischt van Deschepper niet, dat hij deernis toont.

— Vader, de heeren hebben gelijk, wij mogen onze vijanden verslaan, maar hen niet martelen, zei Veerle.

— Ga ook maar heen, mijn dochter ! Voelt ge de brandende kussen van die vrouwenschenders niet meer... is er

geen merk op uw ontblooten schouder, dien ze ontheiligden door hun onkuische lippen... Ga maar heen, Veerle, en vergeef hun, die uw moeder folterden met gloeiende tangen en Spaansche laarzen, met scherpe naalden en striemende zweepen, die haar verminkt, geschonden lichaam in de Schelde wierpen als 't krenge van een beest! Ga heen en laat vader maar alleen... alleen met zijn wraak!

— Deschepper, omdat zij onmenschelijk zijn, moogt gij het niet wezen, hernam Blommaert.

— Goed, gij beneemt mij door uw verwijtingen het genoeg hen te zien lijden... Niet, dat ge me overtuigd hebt, heeren, o neen... maar ik wil hun uit hun lijden verlossen. En de wraakzuchtige boer nam een knuppel...

Veerle wendde zich ontzet af en ook de drie mannen keerden het vreeselijk schouwspel den rug toe.

Als een razende sprong Deschepper op zijn slachtoffers toe...

— 't Is gedaan, zei hij dan, luistert, heeren, of ze nog ademen! Nu zal ik die karkassen in het woud sleuren.

— We zullen hen begraven, zei Blommaert.

— Delft dan een graf met uw handen, want de spade waarmee ik mijn vrouw begroef, zal voor deze hellewichten geen kuil maken, heeren!

— Maar als de overheid deze lijken vindt...

— O, daarom bekommer ik mij niet... de overheid zal spoedig genoeg Deschepper kennen!

De boer sleurde de lijken bij de beenen naar buiten en wierp ze in het bosch...

— Wacht! zei hij dan, er hangen zooveel ketters aan de boomen, dat ik nu de rollen eens verwisselen wil.

— Laat hem doen, zei Frans Dekkers. Wij kunnen 't gebeurde toch niet verborgen houden.

Veerle's vader haalde een koord en hing de lichamen aan een boom.

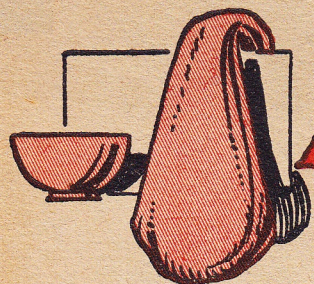
— Dit zij ter waarschuwinge van Titelmans en zijn vrienden, sprak hij kalm. En nu, heeren, hebt ge mij beoordeeld en veroordeeld, luistert thans ook eens naar mijn verhaal! Die schelmen wilden mijn dochters onteeren en dwongen mij wijn te halen. Ik dankte den Hemel voor deze uitkomst... Ik haalde wijn en strooide er vergif in! Zoo redde ik de eere mijner kinderen. Veroordeelt ge mij nu nog?

— Wij keuren goed dat gij uw vijanden onschadelijk maaktet, maar ge hadt hen onmiddellijk kunnen dooden, zei Blommaert. Waarlijk, vriend, met wreedheid zal onze zaak niets winnen... geloof mij... Maar, 't is nu gedaan, vergezel ons, wij moeten bondgenooten zoeken.

— En ik ga ook mee, sprak Veerle.
Allen verdwenen in 't woud.

EEN

HELDEN

STRIJD

*of de kapitein
der boschgeuzen*

door A. HANS

EEN

HELDENSTRIJD

OF

De Kapitein der Boschgeuzen

door

A. HANS

EVANGELISATIE DRUKKERIJ

Groendreef, 67, Brussel

—
1926